

Smedestræde 4

Personerne:

Poul Andersen, bud	<i>Ib Conradi</i>
Elsebeth	<i>Ebba Nøramer</i>
Sprit-Ole	<i>Olaf Ussing</i>
Lærer Thorsen, leder af fritidshjemmet	<i>Bjørn Watt Boolsen</i>
Orla Hansen, tjener i café „Guldregn“	<i>Kjeld Petersen</i>
Maja, Orlas veninde	<i>Grethe Thordabl</i>
Inga, Majas veninde	<i>Lis Allentoft</i>
Sømanden	<i>Preben Lerdorff Rye</i>
Peter Hansen, landmand	<i>Carl Stegger</i>
Kriminalkommissær Smith	<i>Einar Jubl</i>
Kriminalkommissær Bang	<i>Christen Møller</i>
Kriminalbetjent Holm	<i>Kjeld Jacobsen</i>
Fru Olsen, viceværtinde	<i>Liva Weel</i>
Grønhandlersken	<i>Minna Jørgensen</i>
Politibetjent Jensen	<i>Arne Westermann</i>
Værten i café „Guldregn“	<i>Svend Buemann</i>
Værtens kone	<i>Olander Dam Willumsen</i>
Carl Thomsen, handelsmand	<i>Jørn Jeppesen</i>
Einar, bud, Pouls ven	<i>Ove Sprogøe</i>
Kusken	<i>Axel Schultz</i>

m. fl.

af Palladium, Hellerup præsenterer

SMEDESTRÆDE 4

Optaget med assistance af
Københavns politi

Manuskript: C. E. Krøyer

Drejebog og dialog:

Peer Guldbrandsen

Fotografi: Einar Olsen

Kamera: Henning Christiansen

Tone: Knud Kristensen

Dekorationer: Erik Aaes

Klipning: Edith Schlüssel

Kopi: Johan Ankerstjerne

Musik: Svend S. Schultz

Iscenesættelse: **ARNE WEEL**

Udlejning:

A/S FILM-CENTRALEN-PALLADIUM

Politiet er til for Deres skyld.

Et sted i filmen „Smedestræde 4“ siger kriminalkommissær Smith: „Det er dog også fandens, at de mennesker ikke kan begribe, at vi er til for at hjælpe dem — og ikke for det modsatte —“. Han har arbejdet i en uges tid med opklaringen af drabet på handelsmand Carl Thomsen og er stadig ikke kommet gådens løsning nærmere. Han er overbevist om, at der må være nogen, som har set eller hørt et eller andet, der kan bringe politiet på sporet, men de vil ikke selv komme frem med oplysningerne, og kommer politiet under dets systematiske forhøringsarbejde i forbindelse med dem, skjuler de deres viden. Som nu den unge pige i filmen, der — rent bortset fra de personlige grunde, hun har til at holde sin viden for sig, — på grund af sin opvoksen i et uheldigt milieu og tidlige oplevelser på livets skyggeside er blevet indpodet frygt og mistillid til alt, hvad der har med politi og samfundets øvrige regulerende myndigheder at gøre. Det er da også det, der er kernen i kriminalkommissærens hjertesuk, og det problem, som politiet i dets daglige gerning gang på gang stilles overfor og må søge at finde en løsning på: Hvorfor er befolkningen ikke i højere grad parat til at hjælpe politiet i dets arbejde med opklaring af alvorlige forbrydelser?

Jeg tør næsten voveden påstand, at derved enhver virkelig stor forbrydelse, mord, drab el. lign., findes mindst een udenforstående person, som er i besiddelse af netop den lille oplysning, der vil kunne føre til sagens opklaring, men ofte vil den pågældende selv slet ikke være klar over betydningen af sit vidnesbyrd. Det er kun lederne af politiets efterforskning, som under sagens gang til enhver tid har det samlede overblik over de foretagne undersøgelser, der forstår at vurdere betydningen af den lille, isolerede oplysning, og det er derfor klart, hvor afgørende vigtigt det er, at enhver, der har iagttaget eller hørt et eller andet, som kan sættes i forbindelse med eller blot tænkes at have forbindelse med gerningsstedet eller de i forbrydelsen implicerede personer, straks kommer til politiet med sin viden.

Det er for en politimand en glæde at konstatere, at filmen „Smedestræde 4“ giver en redelig og nøgtern fremstilling af politiet og dets arbejdsmetoder. Intetsteds får man — som det hyppigt er tilfældet, særlig i visse udenlandske kriminalfilm — indtrykket af, at politiet jager forbryderne, der jo også er mennesker, for sportens skyld, men at hele grundindstillingen er ønsket om så effektivt som muligt at hjælpe og beskytte samfundet og dets borgere. Hvad filmen måske derved mister i billig effekt, vinder den til gengæld i realistisk fremstilling, og kan den bidrage til at fæstne billedet af det gode og tillidsfulde forhold, der bør bestå mellem politiet og befolkningen, har den dermed også opfyldt en samfundsgavnlig mission.

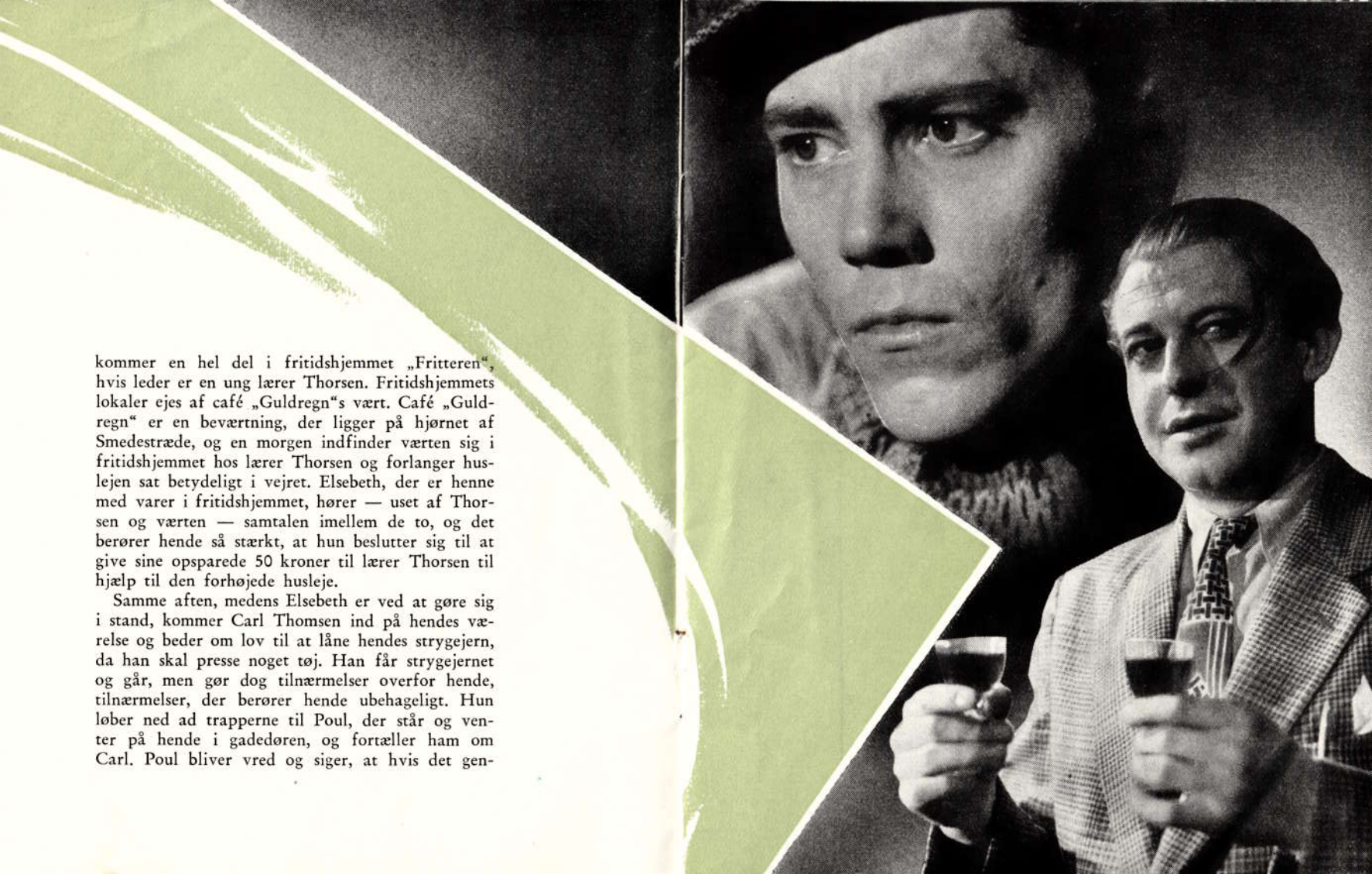
A. Haslum

Handlingen:

I huset Smedestræde 4 i København bor den purunge, forældrelose pige Elsebeth Jacobsen dør om dør med Carl Thomsen, en noget tvivlsom type.

Elsebeth, der arbejder i en lille grøntforretning, har kun to virkelige venner. Den ene er et ungt cyklebud Poul Andersen, den anden er en lille islandsk hest, der hver morgen bringer grøntsager til butikken. Hun og Poul Andersen

kommer en hel del i fritidshjemmet „Fritteren“, hvis leder er en ung lærer Thorsen. Fritidshjemmets lokaler ejes af café „Guldregn“s vært. Café „Guldregn“ er en beværtning, der ligger på hjørnet af Smedestræde, og en morgen indfinder værten sig i fritidshjemmet hos lærer Thorsen og forlanger huslejen sat betydeligt i vejret. Elsebeth, der er henne med varer i fritidshjemmet, hører — uset af Thorsen og værten — samtalen imellem de to, og det berører hende så stærkt, at hun beslutter sig til at give sine opsparede 50 kroner til lærer Thorsen til hjælp til den forhøjede husleje.

Samme aften, medens Elsebeth er ved at gøre sig i stand, kommer Carl Thomsen ind på hendes værelse og beder om lov til at låne hendes strygejern, da han skal presse noget tøj. Han får strygejernet og går, men gør dog tilnærmelser overfor hende, tilnærmelser, der berører hende ubehageligt. Hun løber ned ad trapperne til Poul, der står og venter på hende i gadedøren, og fortæller ham om Carl. Poul bliver vred og siger, at hvis det gen-

tager sig, skal han nok ordne Carl. Hun skal ikke finde sig i noget.

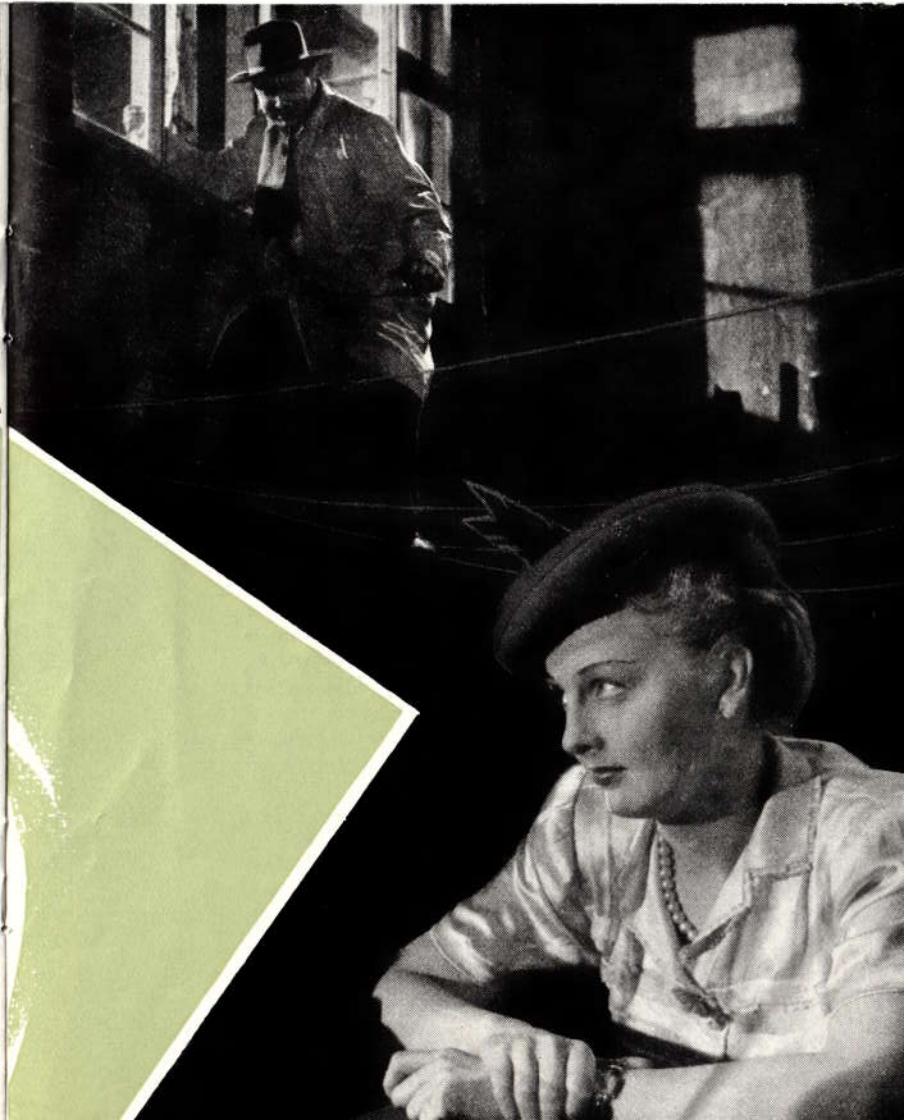
Carl Thomsen får fat i Sprit-Ole, en ældre drænker, der bor på kvisten i samme hus. Carl betaler Sprit-Ole ti kroner for at få denne til at udgive sig for Carl. Det skal foregå på den måde, at Sprit-Ole, hvis nøgle passer til Carls dør, skal lukke sig ind på Carls værelse dagen efter, lade nøglen sidde indvendigt i døren, så alle og enhver må tro, at Carl er hjemme, skønt han ikke er det. Sprit-Ole må ikke svare eller lukke op, hvis nogen banker på døren. Det er Sprit-Ole gevaldig med på. Han får de ti kroner og lover Carl højt og helligt ikke at sige et ord til noget menneske om deres aftale. Det løfte er Sprit-Ole dog ganske ude af stand til at holde. Han begiver sig omgående

ned i café „Guldregn“, hvor han drikker sig fuld, og i sin fuldskab betror han såvel „Guldregn“s tjener, Orla Hansen, som en af „Guldregn“s gæster, der bliver kaldt „Sømanden“, hvor let han er kommet til de ti kroner.

Elsebeth kommer hjem fra fritidshjemmet, og Carl får hende lokket med ind på sit værelse under påskud af, at han vil aflevere hendes strygejern. Han overfalder hende, men hun får revet sig løs og flygter. Carl løber efter hende ud på trappen, men standses af „Sømanden“, der kommer op ad trapperne i det samme. „Sømanden“ griber fat i Carl og skubber denne ind i værelset.

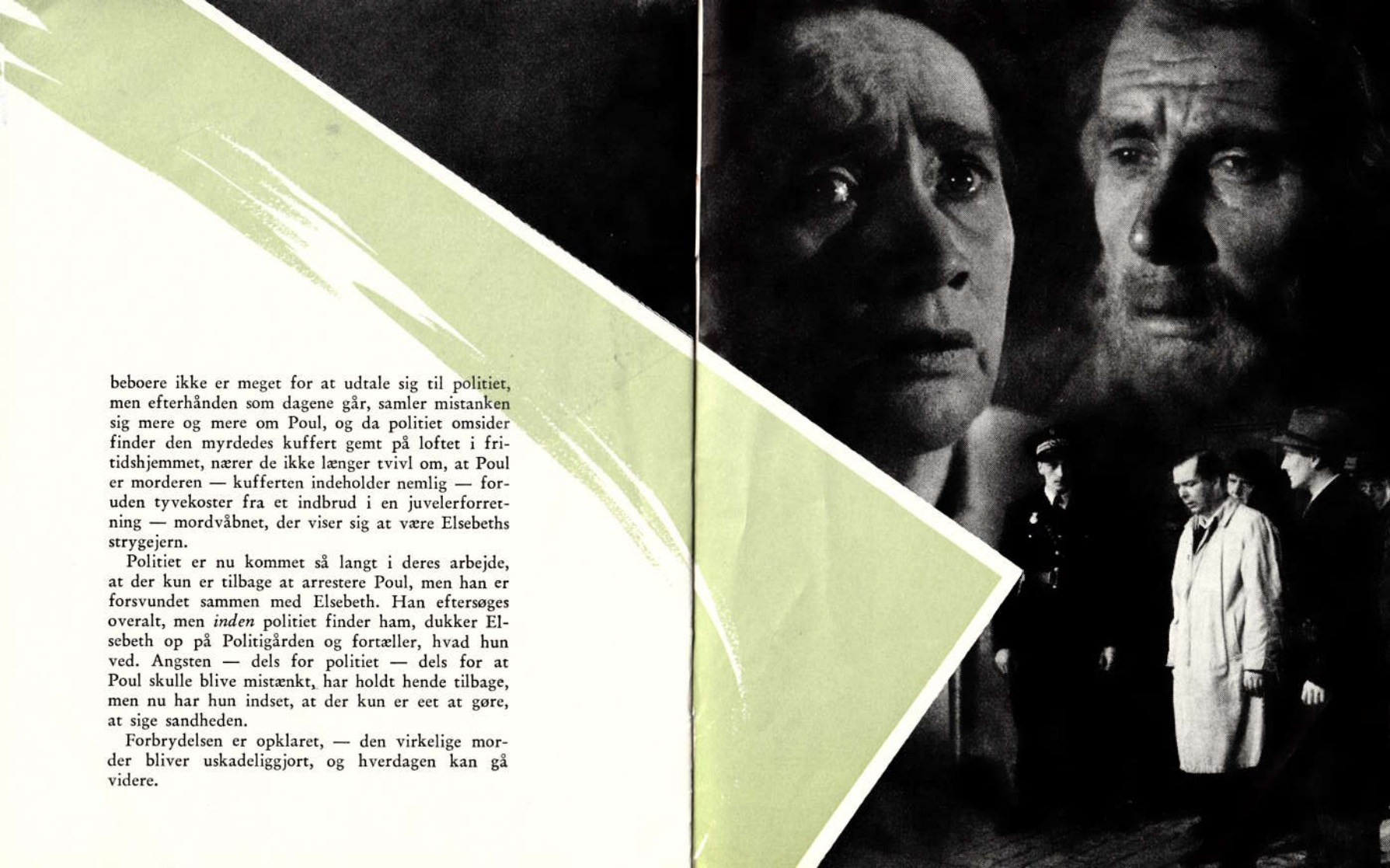
Elsebeth har fået et chok. I flere timer vandrer hun rundt i gaderne. En betjent finder hende i kvarteret omkring Nyhavn og følger hende hjem til hendes bopæl. Han forlader hende, og hun går ind i sin gadedør. Da hun tænder lyset på trappegangen, ser hun en mand komme ned ad trapperne med Carls kuffert i hånden. Noget ved situationen får atter hendes angst til at vågne, og hun flygter

hen til Poul og fortæller ham, at Carl har overfaldet hende, og at hun ikke tør gå hjem. Poul bliver rasende på Carl, og skønt Elsebeth forsøger at holde ham tilbage, går han alligevel hen til huset for at opsøge Carl. Han trænger ind i værelset, bevæbnet med en skruenøgle. Der er kun een, der ser Poul. Det er Sprit-Ole. Han er lige kommet hjem og står oppe på den øverste trappeafsats og ser Poul, da denne forfærdet kommer ud fra Carls værelse. Sprit-Ole bøjer sig interesseret over trappegelænderet for bedre at kunne se. Han kommer til at vælte nogle mælkeflasker, der triller ned ad trapperne. — Poul flygter rædselsslagen ved lyden af spektaklet. Men også en anden har hørt bulderet, nemlig viceværten, fru Olsen. Hun kommer ud på trappen og tror, det er Carl, der laver al den støj. Hun åbner døren til hans værelse og skriger. Carl ligger dræbt på gulvet. Politiet bliver tilkaldt og foretager utallige afhøringer og undersøgelser, men det viser sig hurtigt, at de tilsyneladende står på bar bund, — bl. a. af den grund, at kvarterets

beboere ikke er meget for at udtale sig til politiet, men efterhånden som dagene går, samler mistanken sig mere og mere om Poul, og da politiet omsider finder den myrdedes kuffert gemt på loftet i fritidshjemmet, nærer de ikke længer tvivl om, at Poul er morderen — kufferten indeholder nemlig — foruden tyvekoster fra et indbrud i en juvelerforretning — mordvåbnet, der viser sig at være Elsebeths strygejern.

Politiet er nu kommet så langt i deres arbejde, at der kun er tilbage at arrestere Poul, men han er forsvundet sammen med Elsebeth. Han eftersøges overalt, men *inden* politiet finder ham, dukker Elsebeth op på Politigården og fortæller, hvad hun ved. Angsten — dels for politiet — dels for at Poul skulle blive mistænkt, har holdt hende tilbage, men nu har hun indset, at der kun er eet at gøre, at sige sandheden.

Forbrydelsen er opklaret, — den virkelige morder bliver uskadeliggjort, og hverdagen kan gå videre.

EN
PALLADIUM
FILM

